

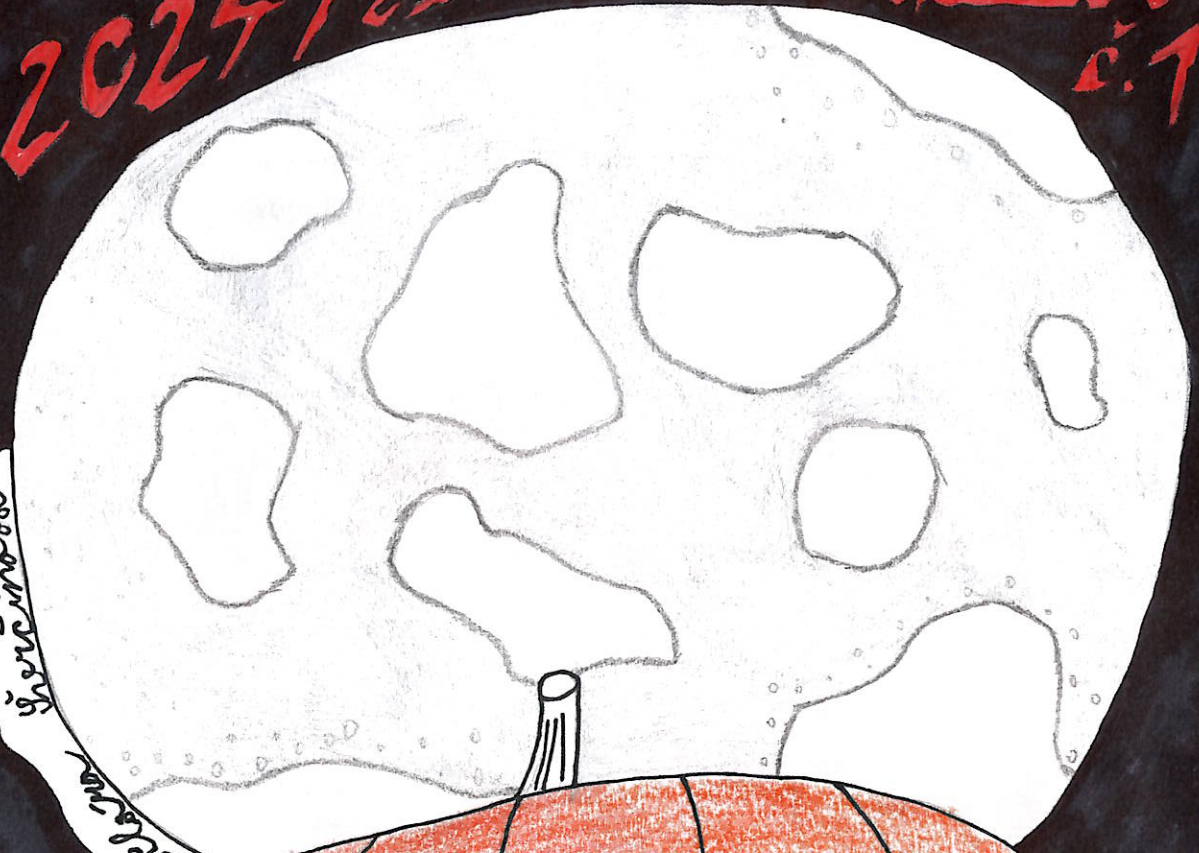
ZŠ a MŠ, OSTRAVA-PORUBA, UKRAJINSKA' 19, p.o.

DETSKY SEN

2024/25

č. 7

školní
časopis

Trapas nepřeziju! aneb Ten řízek nezvedej!

Dne 26. 9. 2024 jsme šli na divadelní představení „Trapas nepřeziju! aneb Ten řízek nezvedej!“. Bylo to o tom, že se kluk Karel přestěhoval do nového města a paní jménem Ryposluch (rychlá pomoc slušného chování) ho učí etiketu. Bylo tam i pár vtipů. Osobně se mi nejvíc líbila scéna, jak Karel a Ryposluch šli na raut. Představení mě hodně bavilo a dal bych mu 9,5 bodů z 10. Po divadle jsme si dali zmrzlinu.

Alex Csenkey, 8.A

Dne 26. 9. 2024 jsme šli do KD Poklad na divadelní komedii Trapas nepřeziju! Bylo to vtipné. Moc se mi to líbilo. Nejvtipnější část byla, když jedli v kině popcorn a když tam ten kluk nadával. Hodnotím 5 z 5.

Adam Král, 8.A

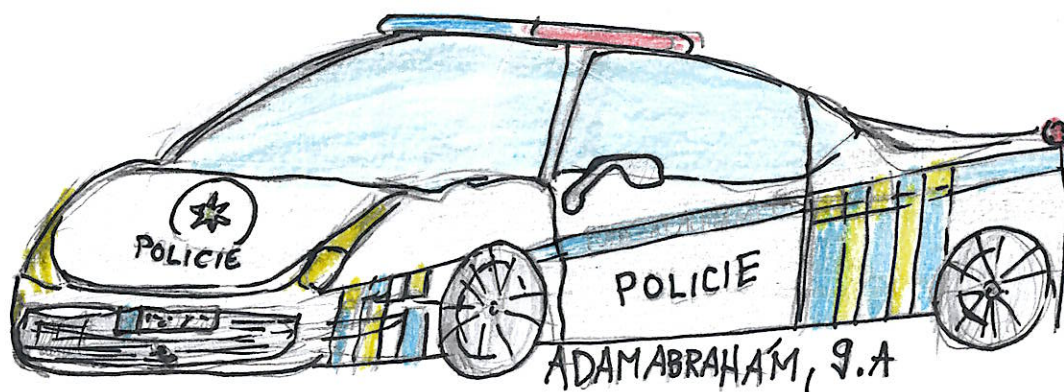

Alex Csenkey

NÁVŠTĚVA POLICIE U NÁS

V PONDĚLÍ 30. 9. 2024 NÁS NAVŠTÍVILA VE ŠKOLE POLICIE, KTERÁ NÁM VYKLÁDALA O PŘEDPÍSECH. MOC MĚ TO BAVILO A TĚŠÍM SE NA DALŠÍ PODOBNOU AKCI!

KRYŠTOF CHAMR, 8.A

Hlučín, město s řemeslnou tradicí

Dnes 1. 10. 2024 jsme se školou jeli navštívit přehlídku řemesel v Hlučíně. Během tří hodin jsme zhlédli několik částí hlučínského učiliště. Nejprve jsme byli v menším oddělení, kde bylo pouze cukrářství. Pak jsme došli na náměstí, kde jsme měli dvacet minut rozchod. Tam jsme si mohli sníst zdarma párek, či dát si pít. Poté jsme šli navštívit hlavní část budovy, kde byla spousta oborů od malíře po pokladní. Byli jsme tam přibližně hodinu, až hodinu a půl. Poté jsme vyrazili znovu na náměstí, kde jsme měli rozchod a mohli si něco koupit. Pak jsme odjeli zpět do školy, kde jsme šli na oběd a měli jsme ještě poslední hodinu informatiku. Bylo to super, bavilo mě to a bylo to skvělé! Děkujeme!

Kryštof Chamr, 8.A

Líbilo se mi, jak mi dali občerstvení zdarma. Nejvíce mě zaujaly obory kuchař a pekař. Nejméně mě zaujal obor zedník a pečovatelské práce. Nelíbilo se mi, jak ten pán, který nás prováděl, dělal dlouhé výklady. Jinak to bylo celkem O.K.

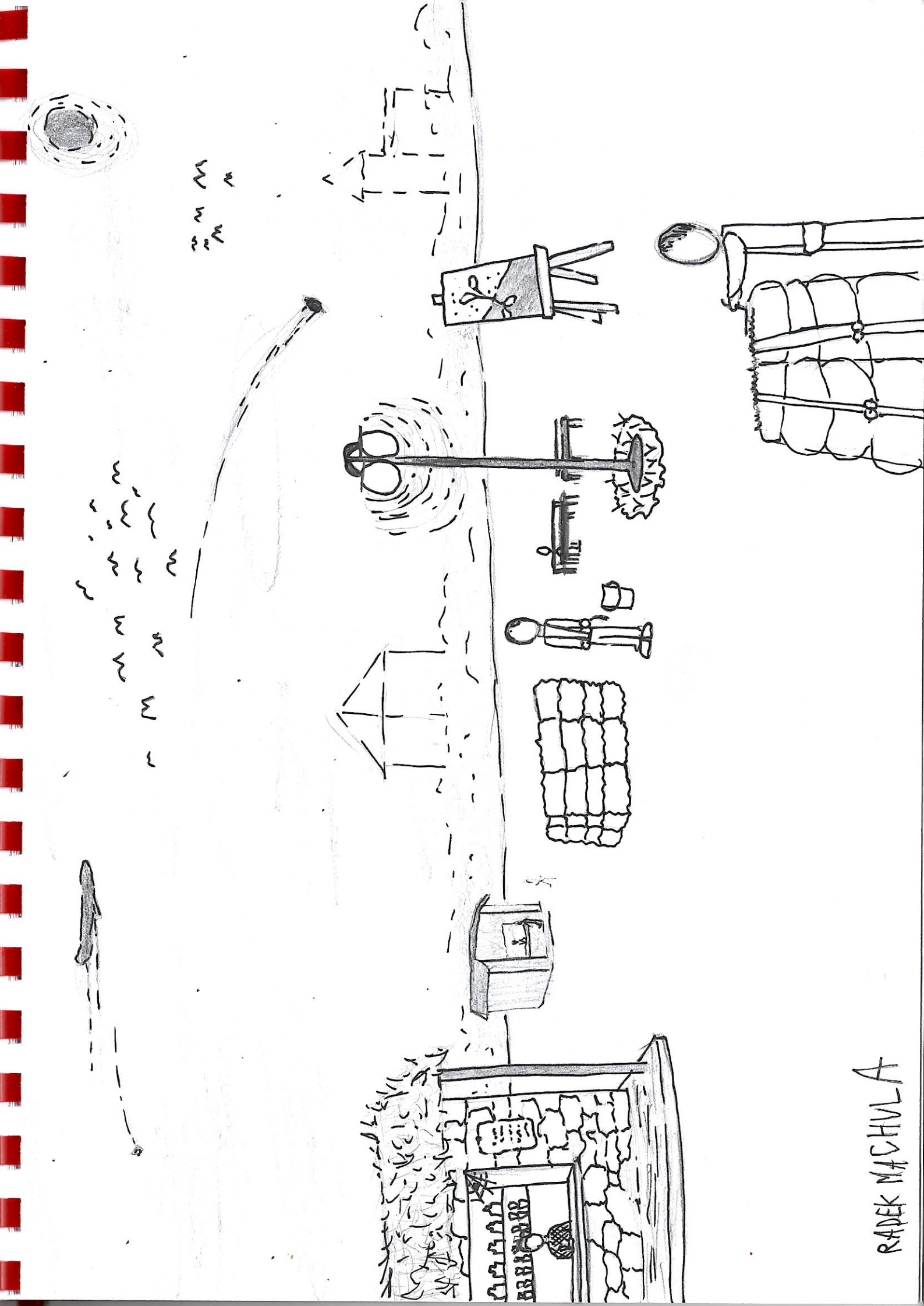
Otakar Hos, 8.A

Dne 1. 10. 2024 jsme jeli se třídou navštívit střední školu v Hlučíně. V 8:00 hod. jsme šli pěšky na Pustkovec a jeli dálkovým autobusem linka 75. Vystoupili jsme na zastávce v Hlučíně a šli jsme na Mírové náměstí. Tam jsme měli rozchod. Pak nás jedna paní odvedla k domu, kde mají praxi kuchaři a cukráři. Kromě toho mají ještě jednu velkou školní budovu, kde je hodně oborů. Tam mě moc zaujal obor péče o lidi. Když nás tam pán provázel, tak dlouho mluvil, to mě moc nebavilo. Až jsme si to tam všechno prohlédli, šli jsme zpátky na náměstí, kde jsme měli rozchod. Poté jsme se vydali autobusem zpět do školy. Moc mě zaujalo pekařství a malování, ke konci mě to bavilo. Hodnotím 7/10.

Zuzana Fronckeová, 8.A

Dne 1. 10. 2024 jsme jeli se třídou do Hlučina na prezentaci učebních oborů. Mě se nejvíc líbilo, že na náměstí bylo moc dobrot, jako třeba šlehačkové pusinky a další. Nejvíc mě zaujal obor malíř a cukrář. Bylo to moc zajímavé, například třída, která byla barevná. Moc se mi tam líbilo.

Gabriel Greco, 8.A

RADEK NACHVLA

Názor na hipoterapii

Dny 2. 10. a 8. 10. 2024 jsme měli hipoterapii. Jeli jsem tam a zpět školním autem. Koně, na kterých jsme jezdili, se jmenovali Mája a Dandýsek. Já jsem jezdil na Máji. Na ranči byla i jiná zvířata než koně. Například klokani, oslí, králíci a další. Mně se osobně nejvíc líbili klokani, pokud nepočítám koně. Koně jsme krmili mrkví a rohlíky. Potom jsme šli na hřiště s houpačkami a skluzavkami. Nakonec jsme byli i v kavárně, kde jsem si dal jahodový džus. Výlet se mi moc líbil a hodnotil bych ho 9,5/10.

Alex Csenkey, 8.A

Můj názor je, že to bylo nejlepší, protože tam byla zvířata, nové hřiště a mohli jsme jezdit na koni. Na ranč jsem jel se svou třídou školním autem. Nejprve jsme připravili kužely a překážky pro koně. Pak jsme jezdili na konících. Než jsme jeli zpátky do školy, byli jsme ještě na hřišti. Mně se to moc líbilo.

Gabriel Greco, 8.A

Ve středu 9. 10. 2024 jsme jeli zase na koně. Ráno jsme si vzali přilby a šli do auta. Školním autem jsme přijeli až na místo, tam jsme se uvítali, odložili si věci a šli stavět překážky pro koně. Koně jsme čistili, vodili je a pak jsme na nich jezdili. Šli jsme na hřiště, nasvačili jsme se a potom jsme jeli zpátky do školy. Tento den jsem si to užila víc než poprvé.

Kdo jel: já, Ali, Gábi, Otík, Áďa, Honza, Kryštof, paní Alen, paní Hani, paní Market, pan Marcel a paní Petra.

Nejvíc se mi líbilo hřiště.

Zuzana Fronckeová, 8.A

Na hipoterapii se mi líbilo ježdění na koni. Bylo to super a moc jsem si to užil.

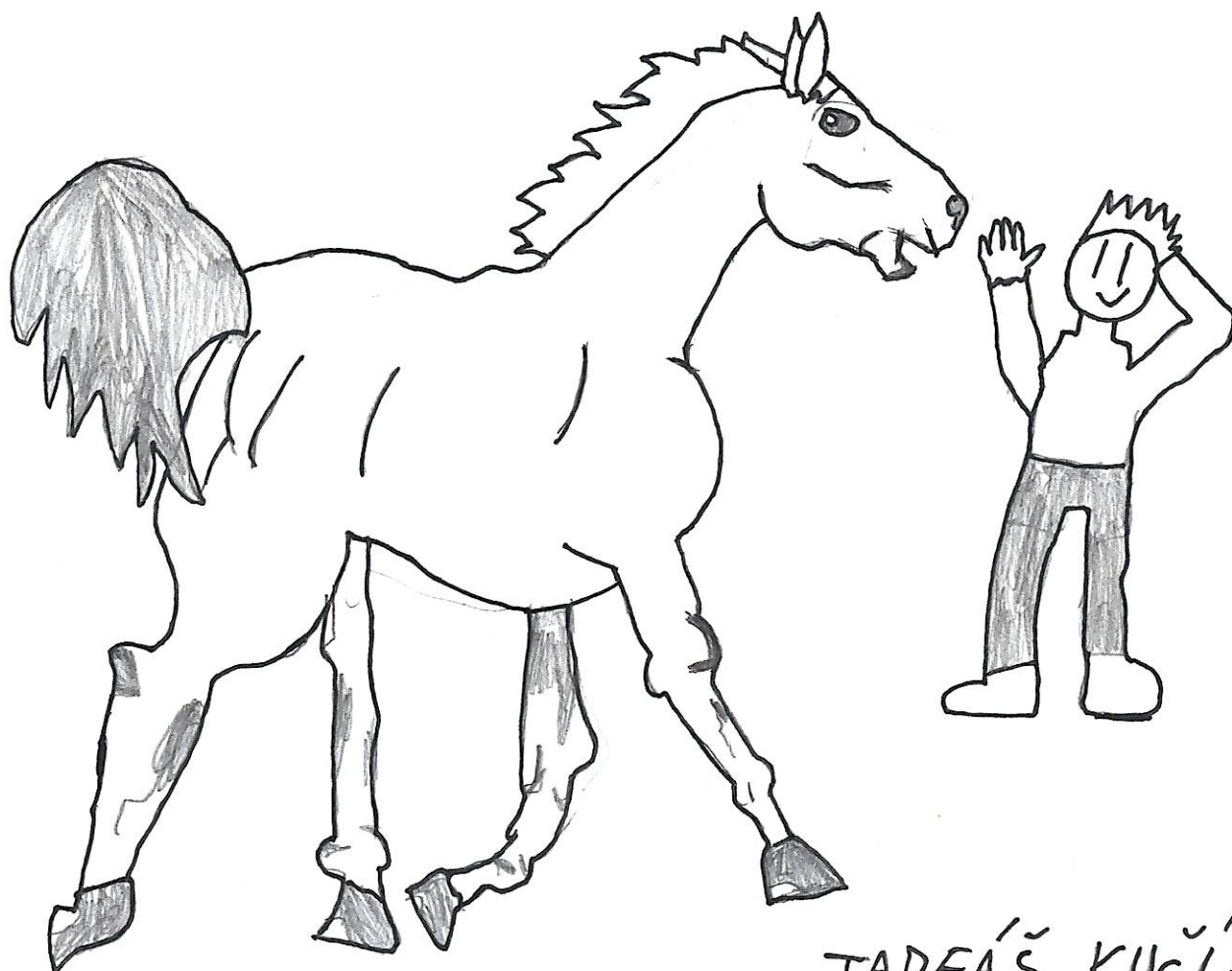
Adam Král, 8.A

HIPOTERAPIE

Ahoj, já jsem Kryštof a dnes si povíme o dvou dnech strávených na Dětském ranči v Hlučíně. Nejprve jsme chystali překážky. Čistili jsme tam koně a potom jsme na nich jezdili. Koně byli pouze dva, tak jsme se museli prostřídat. A taky tam měli i jiná zvířata, například lamu jménem Cyril, kozy, osly, kachny, králíky a morčata. Byli jsme tam i na hřišti.

Užil jsem si to a bylo to skvělé. Chci zase!

Kryštof Chamr, 8.A

TADĚAŠ KUČÍK

Plavecké závody

V pátek 25. 10. 2024 jsem byl na plaveckých závodech a umístil jsem se na prvním místě. Dostal jsem odměny a hezký diplom. Bylo to super!

Sammy El Khaldi, 6. třída

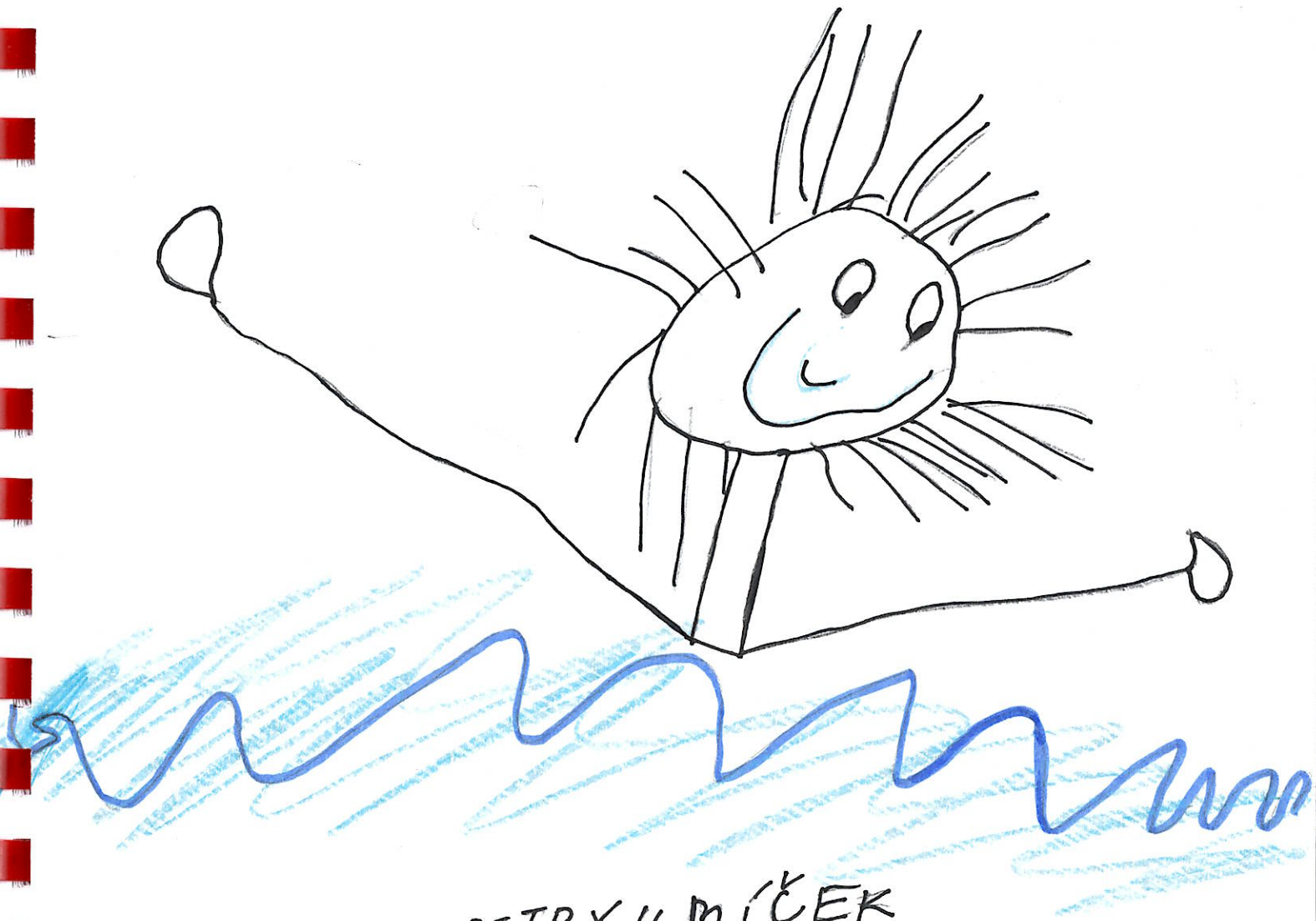
Plavecké závody se mi líbily.

Kryštof Brůna, 6. třída

SAMMY EL KHALDI

PLAVECKÉ ZÁVODY

PETR KUBÍČEK

Plavecké závody byly hezké. Umístil jsem se na 3. místě.

Petr Kubíček, 6. třída

TOMAS SUSILA

HALLOWEEN

Dušičky

V pondělí 4. 11. 2024 jsme byli nejprve ve škole a povídali jsme si o Dušičkách. Potom jsme šli pěšky na třebovický hřbitov. Zapalovali jsme svíčky na opuštěných hrobech. Já jsem poopravila některé výzdoby na hrobech, které převrátil vítr. Podívali jsme se do hrobky, jak je hluboká. Bylo to super.

Amálie Kempová, 6. třída

V pondělí jsme se neučili, protože jsme se šli projít na hřbitov a tam jsme zapalovali svíčky. A potkali jsme tam i hrobníka, který právě kopal hrob na uložení urny. A potom jsme se vrátili zpátky do školy.

Sára Škrabáková, 6. třída

Dne 4. 11. jsme šli na hřbitov zapálit svíčky na chudě vyzdobené hroby. Třeba od rodin, které bydlí daleko a nestihly jít na hřbitov. Potom jsme viděli hrobníka, jak kopal díru, a mohli jsme se podívat, jak je ta díra hluboká. Byla větší, než jsem si myslel.

Tobias Krivda, 6. třída

Na Dušičky jsme šli na třebovický hřbitov zapalovat svíčky na opuštěné hroby. Bylo to dobré, strašidelné.

Tomáš Sušila, 6. třída

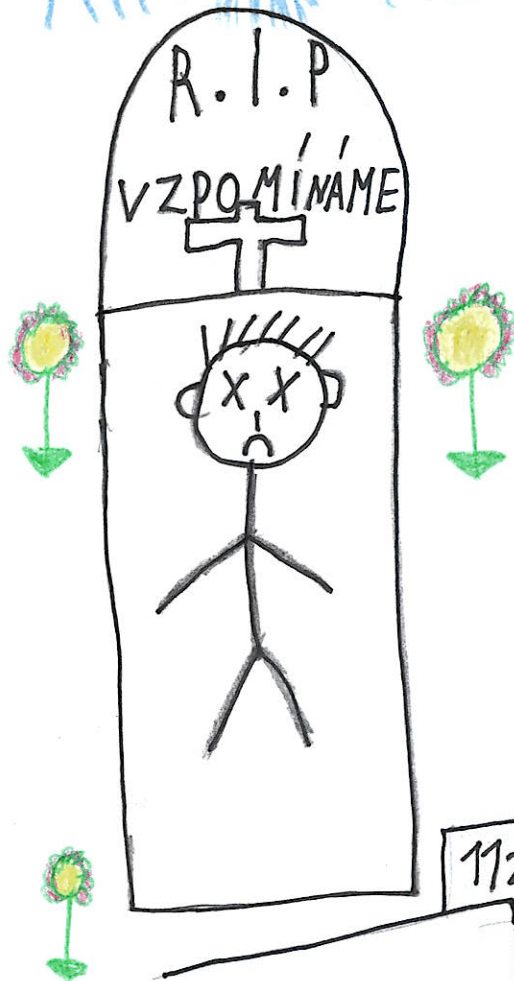
Viděl jsem hrobku a líbil se mi hřbitov.

Jan Očovský, 6. třída

Projektový den "DUŠIČKY"

V pondělí 4. 11. 2024 jsme měli projektový den na téma Dušičky. Ve škole jsme vyrobili věnec. Potom jsme jeli na hřbitov. Tam jsme položili věnec k památníku. Prohlédli jsme si ozdobené hroby. Den se nám líbil. Těšíme se na další zážitky.

Třída 5.A

Sára
Škrabáková

DUŠIČKY

Pestrá příroda

Dnes 6. 11. 2024 jsme měli přednášku o pestré přírodě. Sahali jsme na kůži, povídali jsme si, jak vypadají lebky a jiné části zvířat. Měli jsme tady i živého malého ježka jménem Julinka. Když jsme si povídali něco o kunách, tak jsem řekla informaci, že název „kuna“ se používal jako název pro chorvatské mince a že jsem o tom dělala krátký komiks. Přednáška byla opravdu super!

Amálie Kempná, 6. třída

Líbil se mi ježek, králičí hlava, liščí kůže a sova. Paní Markéta Cichá donesla ježka, kterého jsem si pohladil. A dostali jsme hračku koně.

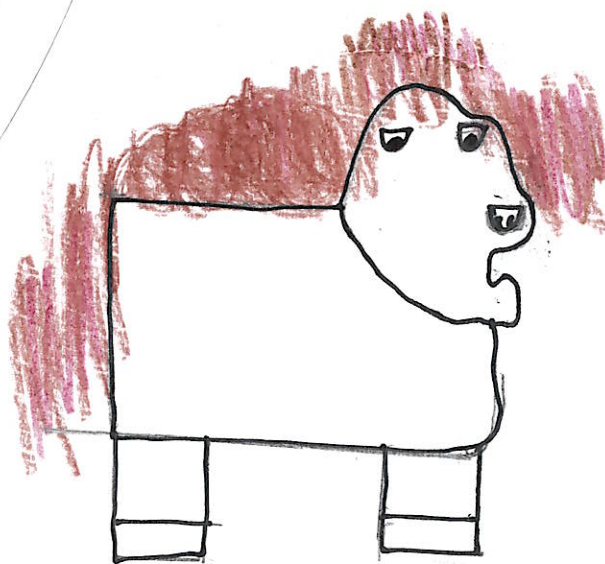
Jan Očovský, 6. třída

JEŽEK AFRICKÝ
(BĚLOBŘICHÝ)

JULINKA

HONZA OČOVSKÝ

Amálie Kempová

Názor na veletrh středních škol

Dne 6. 11. 2024 jsme tramvají jeli na Veletrh středních škol do OC Futurum. Nejvíc mě asi zaujalo Gymnázium Hello! A SŠ teleinformatiky.

Alex Csenkey, 8.A

Nejvíce mě zaujala SŠ PRIGO, Církevní konzervatoř Německého řádu v Opavě a Gymnázium HELLO. Jinak tam byla spousta dalších oborů. Nakonec jsme šli do McDonaldu. Celkem dobrý den, hodnotím 8/10.

Otakar Hos, 8.A

V tento den 6. listopadu jsme šli na přehlídku škol do obchodního centra Futurum. Uvnitř jsme se rozešli ke stánkům. Zaujaly mě školy se zaměřením na IT či programing, například Střední odborná škola NET Office, která se nachází v Orlové.

Kryštof Chamr, 8.A

Šli jsme do OC Futurum podívat se na jiné školy. Ve Futuru byly malinké stánky, u kterých byly ukázky škol a oborů. Co mě zaujalo:

- Střední odborná škola ochrany osob a majetku: Zaujalo mě to velmi, protože je to zajímavé, naplňuje mě to a baví. Tato střední škola je blízko (Ostrava – Svinov, Liptaňské náměstí), ale je tento obor pouze s maturitou.
- Zdravotnická škola Anežky České v Odrách: Baví mě pomáhat lidem. Vlákem je to 1 hod. a 44 min.
- Obor kadeřník: Od té doby, co tatku doma češu, mě naplňuje kadeřník.
- Zdravotnická škola: Obor zdravotní sestra je bohužel s maturitou.
- Střední škola PRIGO: Obor pedagogika je taky s maturitou.

Zuzana Fronckeová, 8.A

Se školou jsme šli na veletrh středních škol. Na veletrhu mě zaujala Střední zahradnická škola, Ostrava, příspěvková organizace, protože bych se mohl naučit pracovat na zahradě.

Gabriel Greco, 8.A

Na veletrhu jsem zjistil, jaký je rozsah nabídky dalších škol. Bohužel většina oborů byla s maturitní zkouškou. Ale aspoň jsem si to užil v „Mekáči“. Hodnotím 9/10.

Jan Smutný, 8.A

Bylo to super, měl jsem kebab. Viděl jsem 3D tiskárnu. A zjistil jsem, že obory jsou maturitní a nematuritní.

Adam Král, 8.A

Literární soutěž Barevné pohádky

Princezna Závislačka

Agáta Helegdová, 9.A

Byla jednou jedna princezna, která bydlela na zámku jménem Sychrov. Princezna celé dny trávila na mobilu a nedokázala si jinou zábavu ani představit. Stále hrála hry a neplnila si své úkoly. Tatínkovi králi se závislost princezny na mobilu vůbec nelíbila. Proto jí jednou navrhl, že pojedou na víkend stanovat do lesa. Princezna nebyla vůbec nadšená a odmítla to. Ale tatínek ji nakonec přemluvil, a tak společně i s maminkou královnou vyrazili stanovat. Princezna dostala zákaz vzít si s sebou mobil. O to víc byla princezna znechucená a našťvaná.

Když dorazili na místo, postavili si stan a tatínek král navrhl, že se půjdou projít. Ale zabloudili v lese a šli pořád hlouběji a hlouběji do lesa. Už se začalo stmívat a neviděli na cestu. V křoví najednou něco zašustilo. Všichni se vylekali. Z křoví vylezl tajemný muž v černém hábitu. Pokynul králi a královně, aby mu odevzdali své mobily. Protože se ho báli a tajemný muž na ně naléhal, mobily mu odevzdali. Pak opět zmizel v keři a nechal je v lese o samotě, po tmě... Princezna se rozplakala a začala panikařit, ale tatínek jí řekl: „Neplakej, cestu najdeme i bez mobilu, vím, co dělat.“ Tatínek král totiž často jezdíval se svým dědečkem stanovat a učil se od něj, jak přežít v přírodě.

Vyšli na kopec, kde nebyly žádné stromy, aby se mohli podívat na hvězdnou oblohu. Tatínek král podle hvězd určil směr cesty. Pak putovali dále pořád hlubokým lesem. Uviděli skálu, ve které byly tajemné dveře. Ze zvědavosti do nich vstoupili a spatřili černou temnou pustinu. Byl zde hrad, kde sídlil onen tajemný muž, ale ten zde naštěstí v tu chvíli nebyl. Na jedné z polic byly uloženy nejrůznější mobily, iphony, tablety.... Princezně s rodiči se podařilo najít své mobily a získat je zpět. Vrátili se pomocí tajemných dveří zpět do lesa, kde už tatínek král mohl v bezpečí zapnout navigaci, podle které se mu podařilo dovést svou rodinu zpět ke stanu.

Po této zkušenosti už princezna začala s mobilem zacházet rozumněji. Pochopila totiž, že mobil není pouze hračka, ale že je to především užitečný nástroj, který nám může v lecčem pomoci.

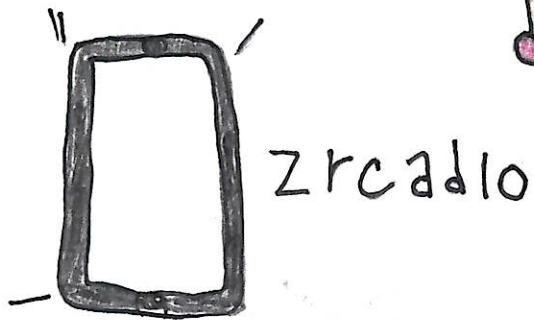
Daniel Arbter

Kouzelná víla

Natálie Hojdyszová, 9.A

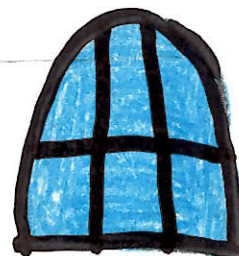
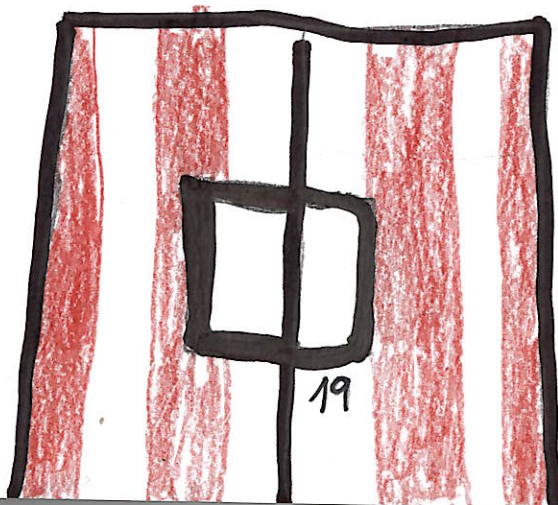
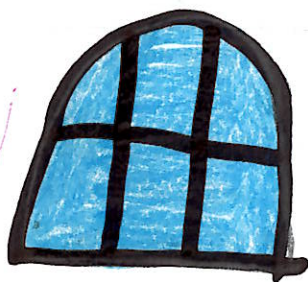
Byla jednou jedna obyčejná holka, jmenovala se Adri. Nejvíce ze všeho měla ráda svůj mobil, dokonce více než své kamarádky ze školy. Hned ráno po probuzení kontrolovala nejrůznější sociální sítě, prohlížela si fotografie ostatních, dělala si selfie a „fotky“ si upravovala v nejrůznějších aplikacích. Zapomínala se však chystat do školy, a tak se často stávalo, že ji ráno ujel autobus a přišla pozdě do školy. Tato situace se opakovala čím dál častěji, až se jednou stalo, že Adri do školy nedorazila vůbec. Ležela v posteli a kontrolovala nové příspěvky na sociálních sítích. Ani si nevšimla, že zrcadlo za ní se najednou začalo točit. Najednou zrcadlo vcuclo Adri do jiného světa. Ocitla se ve světě pohádek, kde žili trpaslíci, princezny, víly, draci, vodníci a další pohádkové bytosti. Adri nemohla uvěřit svým očím. Když se rozkoukávala kolem, zjevila se před ní víla. „Co...co tady dělám?“, zeptala se nevěřičně Adri, „A kde mám svůj mobil?“, zuřila. „Jsi tady za trest. Neplníš si své povinnosti, nechodíš do školy, a hlavně – nemluvíš s lidmi. Až se naučíš bavit s druhými, vrátím ti tvůj mobil a můžeš jít zase domů“. Adri byla moc nahněvaná, ale nemohla víc udělat. Víla zase zmizela.

Adri se zoufalstvím nejdřív rozplakala. Úplně zapomněla na to, jak se s někým bavit a nevěděla si vůbec rady. „Nebreč, pomůžu ti“, ozvalo se najednou. Adri zvedla hlavu a viděla nad sebou poletovat další vílu. Tato víla jí poradila, jak začít s druhými komunikovat, na co se zeptat a taky jí připomněla kouzelná slůvka. Šlo to celkem dobře a rychle. Uplynulo pár dní a první víla byla spokojená. Chtěla Adri vrátit mobil a vyslat zpět domů, ale zjistila, že jí mobil někdo ukradl. Použila svou křišťálovou kouli a co neviděla! Čarodějníci, jak letí na koštěti s mobilem pryč. Protože však čarodějnice nedávala pozor na cestu, když koukala na youtube, narazila do stromu a mobil jí vypadl z ruky. Vtom se zde zjevila víla, která mobil ihned vzala zpět. Konečně jej mohla navrátit Adri. Ta poděkovala víle za to, že jí ukázala, co je opravdu v životě důležité, a mobil zastrčila rovnou do kapsy. Adri se vrátila zase domů a vše bylo, jak mělo být.

NATY HOJDYSZOVÁ
9.A

H R A D

Generace prarodičů

Literární soutěž

Cesty času

Autor: Antonín Frolík, 9.A

Kapitola 1: Obnova naděje (1947 – 1950)

František v létě po škole pracuje na poli a pomáhá rodině s hospodářstvím, které sice nevydává mnoho, ale jejich dům je vždycky plný smíchu a jídla, i když jsou to jen skromné brambory a zelenina.

Zdenička naopak tráví večery s knihou a se svou maminkou diskutuje o historii a literatuře. Ráda by jednou odešla do města na studia, což ale pro dívku na venkově není jednoduchý cíl.

Oba se poprvé setkají na vesnické slavnosti, kde se František chopí odvahy a vyzve Zdeničku k tanci. Tančí pod hvězdami a vnímají pocit mládí a svobody. Netuší ale, že se jejich životy brzy změní.

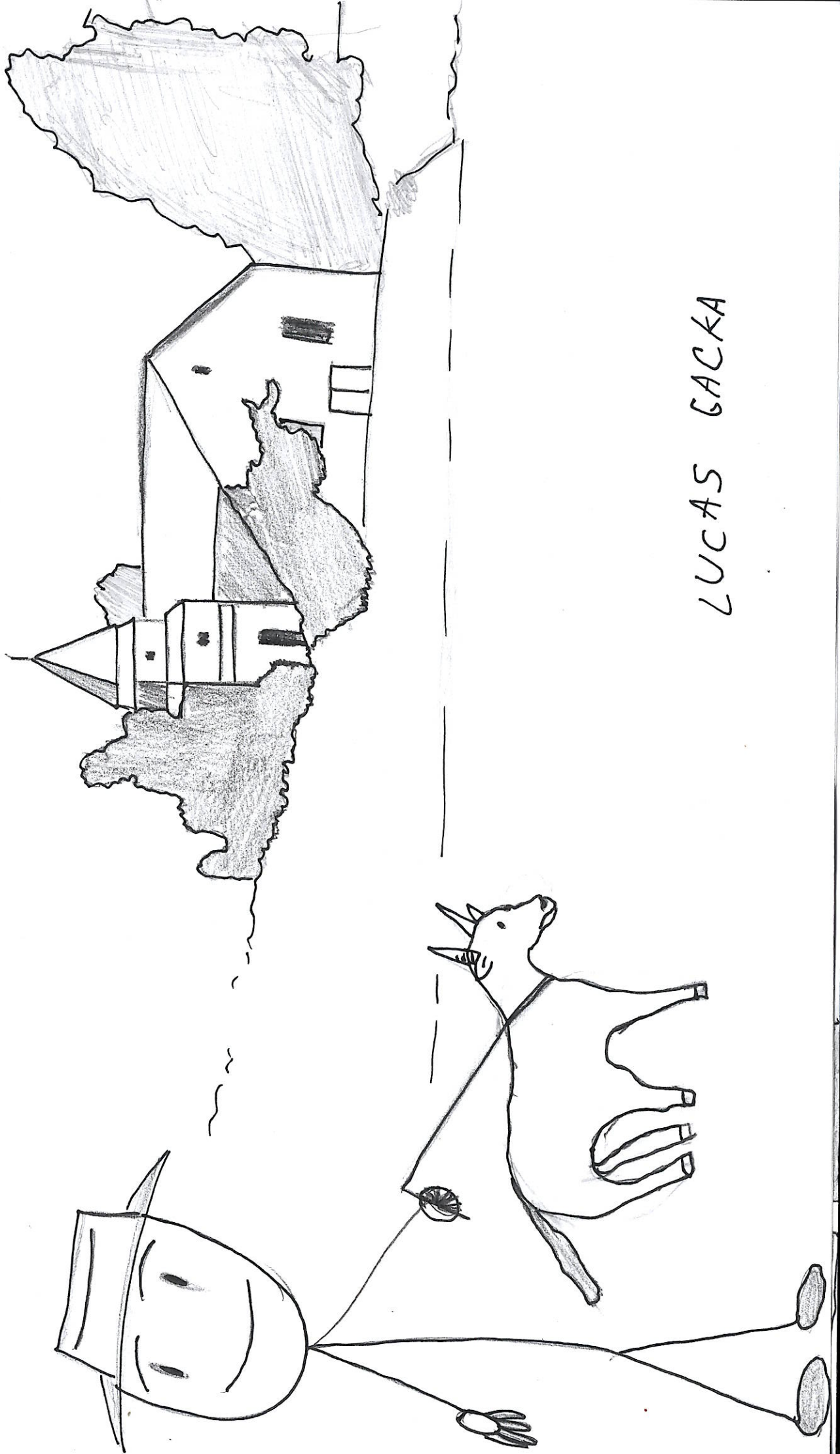
Kapitola 2: Nástup komunismu a nová pravidla (1948 – 1953)

V roce 1948 se moci ujímá komunistická strana. Františkova rodina je pro vlastnictví hospodářství označena za třídní nepřátele a jejich majetek se musí zapojit do řízené kolektivizace. František nemůže dál studovat, musí opustit školu, aby pomohl rodičům s plněním dodávek potravin do státního systému.

Zdenička se mezitím dostane na vysokou školu v Brně, studuje pedagogickou fakultu a chce se stát učitelkou. Téměř veškerý čas tráví v knihovně a snaží se prohloubit své znalosti, ale brzy naráží na cenzuru, která omezuje svobodné myšlení. Františkovi píše dopisy, ale ty často podléhají kontrole, a tak jsou plné metafor a náznaků. I přes vzdálenost jejich vztah trvá.

Kapitola 3: Láska za těžkých časů (1954 – 1956)

Zdenička se po studiích vrací na venkov, kde působí jako učitelka. Navzdory nepřízní osudu se František a Zdenička po letech mohou konečně vzít. Svatba je skromná, ale pro ně symbol svobody a naděje. František zůstává na rodinném hospodářství, které je nyní součástí JZD. Společně sní o lepší budoucnosti a snaží se vychovávat děti s myšlenkami, že svoboda je více než politická ideologie. Oba ví, že i přes omezení mohou své děti naučit základním hodnotám.

LUCAS GACKA

Dětství mé babičky

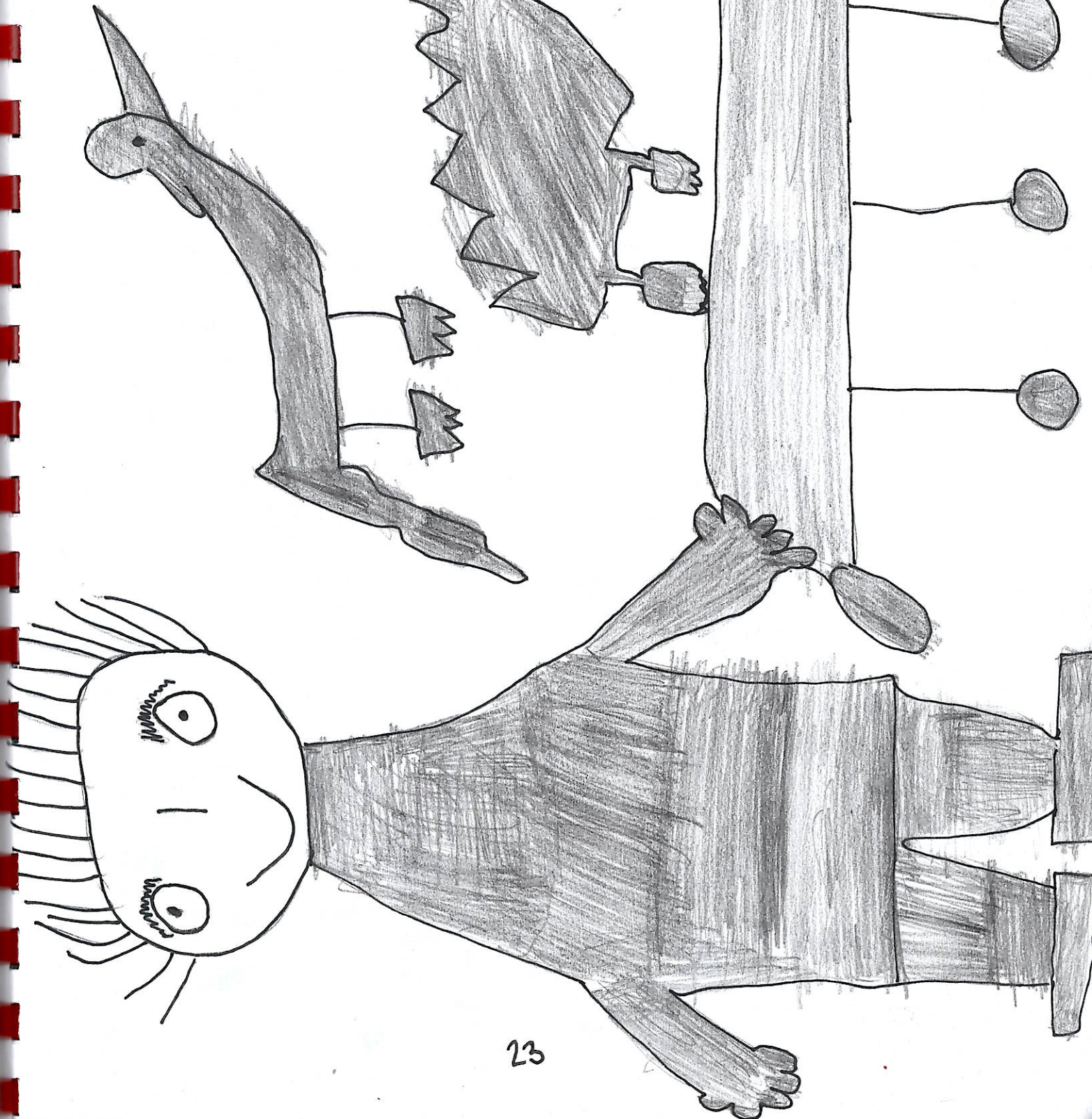
Autor: Agáta Helegdová, 9.A

Moje babička se jmenuje Rozálie Švitelová. Narodila se 13. května 1951 jako druhé dítě rodičům, kteří reemigrovali z Rumunska do Československa. Přišli osidlovat pohraničí, usadili se na Jesenicku v malebné vesničce Petrovice, kde babička prožila své dětství. Tatínek od babičky pracoval v lese a maminka se starala o domácnost. Babička má 4 sestry a jednoho bratra. Měli hospodářství, krávu, koně, kozu, králíky, slepice a husy. Samozřejmě musela v domácnosti pomáhat, např. se musela starat o mladší sourozence. Babička svůj volný čas trávila se svými sourozenci, protože s hospodářstvím neměla příliš času na kamarády. Po škole chodili pást krávu, koně a kozu. Přitom zažili i spoustu dobrodružství. V okolí stály opuštěné polorozpadlé domy, které prolézali a hledali v nich nejrůznější „poklady“, např. staré obálky se známkami, otlučené hrnky, různé střepy, a pak si s nalezenými věcmi hráli na obchod. O prázdninách nejezdili na dovolenou, protože nemohli nechat hospodářství napospas. Sušilo se seno, sbírala se mandelinka bramborová, mlátilo se obilí... Také v lese sbírali lesní plody – maliny, borůvky, šípky, které se v obchodě vykupovaly. Za utržené peníze jim maminka kupovala věci do školy. Přes týden chodili do školy a pracovali na statku a každou neděli šli do kostela.

V babiččině dětství panovala úplně jiná výchova, než jsme zvyklí dnes. Babička rodičům nikdy neodmlouvala, snažili se být hodní. Kdyby náhodou někdy zlobili, byli bití rukou, některé děti však dostávaly i bičem. Ve škole se za trest stávalo v koutě. Babička ale ve škole nikdy nezlobila, měla školu ráda. Cesta do školy byla v zimě náročná. Autobus v zimě nejezdil, a tak museli tu dlouhou cestu chodit pěšky. V jedné třídě jich bylo 60 dětí. Učitelé byli velmi přísní, žáci si na ně moc nedovolovali. Po základní škole se babička přihlásila na střední zemědělsko-technickou školu, na vysokou školu už nešla. Celý život pracovala jako zootechnik a práce ji bavila.

Výchova byla tehdy velmi přísná, ale podle mé babičky správná. Myslím si, že tvrdší výchova dokázala děti lépe připravit na život.

JIRÍ MASNÝ

Barbora Zahnášová

LISTOPAD
2024